EDICIJA
Čaj u pet

Valentajnovi

Rođena pod srećnom zvezdom

Serijal Holi Smejl

Štreberka

Štreberka - od štreberke do fenserke

Štreberka - smotana manekenka

Štreberka - konačno savršena

Prava-pravcata štreberka - ah, te zvezdice

Štreberka - glava u oblacima

Zauvek štreberka

Holi Smejl je poželela da se bavi pisanjem još otkad je kao petogodišnjakinja shvatila da knjige ne rastu na grani, već da ih pišu pisci. Ljubav prema pisanju odvela ju je u mnoge uzbudljive avanture, kao što su bavljenje manekenstvom, podučavanje dece u Japanu, putovanje svetom i bavljenje PR menadžerstvom. Diplomirala je englesku književnost na fakultetu u Bristolu i završila master studije iz šekspirologije.

Serija romana pod nazivom Valentajnovi je novi serijal, nakon što je onaj o čuvenoj Štreberki Harijet Maners postigao veliki uspeh i bio preveden na više od trideset jezika, prodat u višemilionskom tiražu širom sveta i ovenčan brojnim nagradama.

Rođena pod srećnom zvezdom je prvi u nizu romana o čuvenoj porodici Valentajn.

Ovo je Houpina priča.

Pratite Holi na Twitteru i Instagramu@holsmale
Pratite Štreberku na Facebook/GeekGirlSeries

Naslov originala:
The Valentines; Happy Girl Lucky
Holly Smale

Originally published in the English language by
HarperCollins Publishers Ltd. under the title
THE VALENTINES: HAPPY GIRL LUCKY
Text copyright © Holly Smale 2019
Translation © translated under licence from
HarperCollinsPublishers Ltd.
Translation © 2019 za srpsko izdanje Propolis Books

Sva prava zadržana. Preštampavanje i umnožavanje
zabranjeno i u delovima i u celini.

Holi Smejl

Valentajnovi

Rođena pod srećnom zvezdom

Prevela sa engleskog:
Aida Bajazet

ProPolis BOOKS

Za Otom.
Svet će uvek biti nemilosrdan.

1

UVODNI KADAR: Ridžent park, London, prolećno jutro

HOUP, petnaestogodišnjakinja, stoji okrenuta leđima prema suncu u plavoj, svilenoj haljini, koja joj lepršа na blagom povetarcu. Kosa joj sija, držanje joj je ponosito i iz aviona se vidi da je ona glavna zvezda ovog filma. Pred njom stoji LEP DEČKO.

DEČKO

(ushićeno)

Nismo se dosad sreli, ali se osećam kao da se odavno znamo.

HOUP

I ja se isto tako osećam.

DEČKO

(još ushićenije)

Veruješ li u sudbinu, lepa neznanko?

HOUP

(postiđeno)

Naravno da verujem. U životu se sve dešava s razlogom.

DEČKO

Onda si ti moj razlog.

Dečko ispruža ruku prema njoj. U pozadini počinje da svira melodija „Medveđi piknik".

HOUP

Sve se dešava TRUB prebrzo. A opet, čekali smo ovaj trenutak celog života. Sada me lepo TRUB uzmi za ruku i onda ćemo nas dvoje da TRUB, TRUB, TRUB...

TRUUUUUBBBB

Zbunjeno gledam u ruku koja mi se primiče.

„Želiš li možda neki preliv?", nastavlja onaj DEČKO i glasno ispušta vazduh kroz nos. „Imamo čokoladni sos i mrvice od crne čokolade. Ako želiš preliv od jagode ili posip od mlevenih lešnika, znaj da se oni dodatno plaćaju. Imamo i preliv od karamele i bele čokolade. Čokoladne pahuljice takođe se dodatno plaćaju, i komadići tofija, ali...

Glasno uzdišem. Ovaj scenario je *skroz* pogrešan.

Pre samo nekoliko trenutaka bila sam romantična junakinja spremna da pobegne sa odabranikom svog srca, a sada mi se čini kao da sam na sudaru s pomoćnikom Vilija Vonke. Kao i obično, *neizmerno* mi se više dopada

moja verzija.

„Da, molim...", ljupko mu se osmehujem dok slušam kako onaj automobil iza mene uporno trubi. „U stvari... zaboravi. Ne želim nikakav preliv."

„Onda je to funta i trideset penija."

Razvlačim usne u što je moguće širi osmeh tako da mi se vide jamice u obrazima, zatim mu polako pružam novac i zurim u njega toliko intenzivno da boli, istovremeno primenjujući sva svoja glumačka umeća ne bih li mu što vernije prenela svoja uskomešana osećanja.

Onaj DEČKO me belo gleda. „Ovde fali deset penija."

„Uf! Izvini!" Mora da sam toliko brzo treptala da od sopstvenih trepavica nisam dobro videla koliko novca sam izbrojala. „Evo, izvoli."

Prsti nam se na trenutak dodiruju. Piljim u naše jagodice iščekujući da između njih sevne varnica, pojavi se munja ili da bar nakratko poletim. Ovako izbliza, vidim da dečko ima pomalo crnog ispod svakog nokta, da su mu obrazi istačkani ružičastim bubuljicama i da mu je kecelja umazana čokoladom. Doduše, i ja sam u crnim farmerkama i kratkom neonskom džemperiću – i čini mi se da će svakog trenutka pljusnuti kiša – tako da nam stvarnost oboma ne ide naruku.

Ali u njoj svakako postoji *potencijal*. Treba samo nešto smesta da preduzmem i tako preokrenem ovu filmsku

scenu u svoju korist.

„Nego", počinjem, ali me opet prekida automobilska sirena. „Koja ti je omiljena..."

„HOUP! ŠTA, POBOGU, TAMO RADIŠ? TREBALO JE DA PRONAĐEŠ TOALET! IMAŠ LI ZATVOR ILI ŠTA? ULAZI ODMAH U AUTO ILI ODLAZIMO BEZ TEBE!"

DOBRO, imenica *toalet* svakako nije prigodna za moju veliku uvodnu scenu, kao ni reč *zatvor*, te stoga moram smesta da ih zamenim lepšim rečima.

Pogled ovog dečka klizi preko mog ramena i, nakon što dotični ugleda veliki, luksuzni auto iza mojih leđa, oči mu se iskolačuju kao dve teniske loptice.

„Hej", izgovara on, iznenada se prenuvši. „Da li je to..."

„Jeste." Pomeram se korak unazad. „Hvala ti na ovom divnom sladoledu, ljubazni neznanče. Čuvaću ga i braniti sve dok se ne istopi ili dok ga ne pojedem."

Okrećem mu leđa i veštim pokretom ruke raspuštam kosu, vodeći računa o tome da me on još uvek posmatra, zatim nežno protresam svoje tamne uvojke.

Onda mu dobacujem zavodljivi pogled preko ramena.

HOUP

Sad moram da idem, ali znaj da će ovaj trenutak zauvek

ostati urezan u mom sećanju.

„Onda zdravo!", dovikujem i veselo mu mašem.

DEČKO

Zdravo, devojko iz mojih snova. Nijednoj više neću poslužiti sladoled na ovakav način.

Dečko koji prodaje sladoled namršteno pilji u mene. „Zdravo?"

Osećam kako me preplavljuje talas zadovoljstva.

Kad budem sledeći put došla, on će me prepoznati, upitaće me za ime i onda će mi se zakleti na večitu ljubav.

Ovaj gospodin Pravi je sto posto onaj Pravi.

„HOUP, TI GLUPA BUDALO!", dovikuje mi sestra. „DOVLAČI SE SMESTA OVAMO!"

„Dolazim!", dovikujem joj.

Zatim odlazim prema automobilu skakućući i puštajući da mi plava svilena haljina, koju, inače, nemam na sebi, lepršа za mnom.

KRAJ KADRA

2

♋ Rak: 21.jun - 22.jul

Tvoj urođeni talenat je u tome da se povezuješ sa ostalim Rakovima. Danas Venera i Merkur ulaze u tvoju četvrtu kuću, koja predstavlja dom, porodicu i roditelje. Danas upotrebi svoj talenat da ojačaš baš te veze.

Dakle, ja sam Houp, vaša nova junakinja.

Pre nešto manje od šesnaest godina, pošto su ugledali moje nasmejano bebeće lišce, moji roditelji su pomislili: *U ovoj devojčici sjediniće se duga, lepota izlaska sunca i srećan kraj filma. Ona je ta koja će radosno skakutati dok se drugi budu lenjo vukli, ona će uvek videti samo lepšu stranu sveta i nikad neće morati da traga za srebrnim odsjajem iza oblaka jer na njenom nebu neće biti oblaka.*

Znate šta? Ovo se u potpunosti obistinilo.

Moje ime (nada) duboko je usađeno u moje biće, kao što je koštica u trešnji ili avokadu. Za razliku od mene, moja najstarija sestra zakopala je svoje ime u zemlju i onda pokušala da pobegne od njega što je moguće dalje.

Nešto kao... kao krompir.

„Šta *nije* u redu s tobom?", odbrusila mi je Mersi dok sam oprezno ulazila u limuzinu držeći onaj sladoled ispred sebe kao relikviju. (Njegov sladoled! Sladoled koji je on napravio!) „Ozbiljno te pitam. Ovo nije bilo retoričko pitanje, Pudlo. Pokušavam da ti odredim kliničku dijagnozu." Okrećem se prema prozoru, postavljam prste na staklo i čežnjivo pratim pogledom sladoledžijski kombi, koji se lagano gubi u daljini. Rastanci su ponekad tako bolni.

HOUP

Do skorog viđenja, moj čokoladom umazani ljubavniče.

Muzika se pojačava.

KRAJ SCENE

„Nemoj da me zoveš Pudla", bunim se, okrećem se licem prema sestri i ližem svoj sladoled. „Znaš da to ne volim."

„A da te onda zovem Kaka?", uzdiše Mer i podiže svoje čizme s visokim potpeticama na sedište pored

mene. „Em smrdi, em gnjavi, em ljudima stalno remeti planove."

„Nisam ja takva."

„Jesi."

„*Nisam*."

Plazim joj se, a ona se pravi da to ne primećuje. Mersi ima sedamnaest godina i uvek je tip-top skockana; danas joj je kosa skupljena u čvrstu punđu, usne su joj premazane crvenim ružem, na sebi ima crnu svilenu majicu, crni kaput s kapuljačom i crne kožne pantalone.

Budući da su i sedišta u automobilu kožna, kad god bi se Mer pomerila, čulo bi se glasno škripanje. Možda se to kože sirotih krava međusobno pozdravljaju, samo u nekom drugom obliku.

Iznenada počinjem da se kikoćem.

„Šta je bilo? Mozak ti se zaledio?", izgovara ljutito Mer, istovremeno čačkajući svoje savršeno nalakirane crvene nokte. „Ili je možda taj tvoj histerični napad još jedna prateća pojava totalne praznoglavosti?"

„*Mersi*", obraća joj se Efi i podiže pogled sa svoje fitnes narukvice. „Molim te, ostavi Houp na miru, hoćeš li? Neće se srušiti nebo ako malčice zakasnimo."

Ako sam ja porasla sa svojim imenom u sebi (nada), a Mersi (milost) bez svog, onda je šesnaestogodišnja Fejt (vera) svoje ime čuvala kao cvet: uvek nežna, uvek obo-

žavana i uvek ljupka.

Ona je takođe i neverovatno lepa.

Da, znam da lepota ne spada u karakterne osobine, ali ako bi moja srednja sestra dobila ulogu u nekom filmu, baš tako bi pisalo u knjizi scenarija. Efino savršeno lice uvek je prvo ljudima upadalo u oči, ali njoj do njega izgleda i nije mnogo stalo.

Meni to stvarno nije jasno. Bude li moje lice jednom odlučilo da procveta i pretvori se u nešto nalik njenom, maksimalno ću ga iskoristiti.

Pre svega za srcolomačke poduhvate.

„Hoću", breca se Mersi i ljutito seva očima prema meni. „Zato što stvarno imam pametnijeg posla nego da u nedelju ujutro gledam kako moja dosadna mlađa sestra beči oči na onog bubuljičavog prodavca sladoleda."

„Pre svega", objašnjavam joj zajedljivo, „ja se *ne bečim*, već ga gledam zagonetno, zavodljivo i očaravajuće. Drugo, njegove akne se očigledno povlače jer ima krastice na obrazima. Eto ti *na*."

Trijumfalno prekrštam ruke na grudima.

„Evo nas pred kapijom", govori nam Efi, na šta se Mersi udara rukom po čelu. „Molim vas, prestanite da se glođete bar, recimo, četrdeset pet sekundi. Budite pristojne. Namestite lep izraz..."

Uto se limuzina zaustavlja.

„Ćao, vas tri", dovikuje nam Maks, otvara širom vrata i uvlači unutra svoju kratko ošišanu glavu. „Vidim da ste vas tri veštice danas batalile svoje metle. Šta ima novo? Kako ste, moje dame?"

Sve što treba da vam kažem o svom devetnaestogodišnjem bratu jeste to da on svoje ime doživljava *veoma* doslovno.

„Za ime boga..."

„*Pazi kako se izražavaš,* Sireno", smeje se Maks, gura moju sestru prema meni, zatim se smešta na kraj sedišta i savija svoja tamna kolena, koja mu izviruju kroz iscepane farmerke. „Zar se ne raduješ što me vidiš, sekice? Raduješ se. Vidim to po izrazu lica. Prosto sijaš."

Naginje se ka Mersi i prstima joj namešta našminkane usne u zastrašujuće jeziv osmeh.

Ona ga udara pesnicom. „Kako uspevaš da budeš baš *toliko* naporan"

„Stvarno ne znam." Maks se zavalio u sedište i tobože se zamislio nad ovim pitanjem. „Mislim da je u pitanju božji dar, ali neću da krijem - uzimao sam časove. Hoću da usavršim tu veštinu."

Zatim zeva široko otvorenih usta, pritom pokazujući kutnjake, resicu ždrela i krajnike, a ipak uspevajući da izgleda savršeno lepo.

„Šta znači reč *bataliti?*", pitam ga i naginjem se napred.

„To je stari naziv za *zaboraviti*, medena", smeje se moj brat i razbarušava mi kosu. „Kad smo već kod zaboravljanja, moram da vas podsetim da tamo sve vrvi od paparaca i novinara. Ali nemojte da se plašite, sekice, pobrinuo sam se jutros za njih. Rekao sam im da se nas četvoro uvek držimo zajedno, međusobno se potpomažemo, volimo i bla-bla-bla."

On se zlobno kezi, a Fejt baca pogled prema Mersi.

Ovo objašnjava zašto moj brat nosi naočare za sunce navrh glave mada napolju pljušti kiša. (Moja kosa malopre nije, zapravo, sijala na suncu, već je to smislilo Odeljenje za specijalne efekte smešteno u mojoj glavi.)

„Pobogu, Makse", sikće Mersi, očigledno besna zato što se ona toga nije prva dosetila.

Naša limuzina skreće u poslednju krivinu.

Od silnog uzbuđenja, osećam kako mi u stomaku penuša na stotine mehurića. Veoma je važno izvući najbolje iz svake situacije.

Brzo nameštam kosu izvežbanim pokretom ruke i nanosim na usne novi sloj ruža. Da mi je neko rekao da će danas ovde biti paparaca, drugačije bih se obukla – pobrinula bih se da se moja koščata građa vidi čak i kroz zatamnjena stakla.

Limuzina se konačno zaustavlja. Nas četvoro razmenjujemo poglede, na trenutak ujedinjeni u mislima o

tome šta nas čeka kad izađemo iz auta.

„Spremni?", izgovara Fejt, grickajući donju usnu.

„Kao zapeta puška", nadovezujem se, trudeći se da sakrijem koliko sam uzbuđena. „Ili kao mitraljez. Ili kao bilo šta drugo što može biti zapeto."

Mersi na to prevrće očima, prevlači kapuljaču preko glave i samo ćutke klima glavom.

Maks spušta naočare na nos. „Onda... KREĆEMO!"

Nas četvoro istovremeno otvaramo vrata ogromne, crne limuzine i iskoračujemo napolje.

Zatim sledi sevanje bliceva i škljocanje foto-aparata.

„Valentajnovi! VALENTAJNOVI!"

Škljoc. Sev. Škljoc.

„Ovamo! Fejt! Makse! Mersi! Pogledajte ovamo!"

Sev. Škljoc. Sev. Škljoc.

„Pričajte s nama! Recite nam šta se desilo? Šta ima novo? Kako je Džulijet?"

„Okrenite se ovamo, deco! Recite nam nešto!"

Sev. Škljoc.

„Pričajte nam! Fejt! Fejt! Namestite tužan izraz! Pogledajte u objektiv!"

Sev. Škljoc. Sev. Škljoc.

Ako se pitate šta se dešava, reći ću vam da sam zaboravila da pomenem nekoliko *sitnica.*

Naša majka je u rehabilitacionom centru.

Mi smo jedna od najpoznatijih porodica na svetu. Pripadamo dinastiji sa četiri generacije filmskih zvezda.

Zato dok sam vam malopre govorila o značenju naših imena, možda je bilo pametnije da počnem od našeg prezimena, po kom nas znaju svuda u svetu.

Mi smo Valentajnovi.

3

Primetili ste da mene nigde nema, je li tako?

U redu, tako to ide kod nas. Prema pravilu porodice, meni nije dozvoljeno da uživam u blagodetima slave − pod kojima se podrazumevaju bogatstvo, novac, gluma, nagrade, zabave, luksuzni restorani, skupa odeća i obuća − još puna četiri meseca, tj. sve dok ne napunim šesnaest.

Što znači da imam dovoljno vremena da *vežbam.*

Kada mi konačno budu dopustili da se pojavim pred svojom nestrpljivom publikom, biću toliko uvežbana, darovita i glamurozna da će moji poznati brat i sestre prosto crći od ljubomore. I onda će me preklinjati da im otkrijem svoje čudesne glumačke tajne kako bi mogli da me kopiraju.

Biću slavna glumica kakvu ste godinama čekali – ona vrsta junakinje koja glatko dobija glavnu ulogu u svakoj